

Istentisztelet 2023. szeptember 24.

A pogányokra is kitöltetik a Lélek

Énekek: 105,1-3 152 377 397,3 396

Lekció: ApCsel 10,1-22

1 Élt Cézareában egy Kornéliusz nevű férfi, az úgynevezett itáliai csapat századosa. 2 Egész háza népével együtt kegyes és istenfélő ember volt, aki sok alamizsnát osztogatott a népnek, és szüntelenül könyörgött Istenhez. 3 Ő az egyik délután három óra tájban látomásban tisztán látta, hogy az Isten angyala bemegy hozzá, és megszólítja: Kornéliusz! 4 Ő pedig rátekintett, és megrémülve kérdezte: Mi az, Uram? Erre az angyal ezt mondta neki: Imádságaid és alamizsnáid feljutottak az Isten elé, és ő emlékezik azokra. 5 Most azért küldj embereket Joppéba, és hívasd magadhoz azt a Simont, akit Péternek is hívnak. 6 Ő egy Simon nevű tímár vendége, akinek a háza a tengerparton van. 7 Miután eltűnt az angyal, aki vele beszélt, előhívta két szolgáját és egy istenfélő katonát azok közül, akik állandóan mellette voltak. 8 Ezeknek mindent elmondott, majd elküldte őket Joppéba. 9 Másnap, amíg ők úton voltak, és a városhoz közeledtek, Péter déltájban felment a ház tetejére imádkozni. 10 Közben azonban megéhezett, és enni kívánt. Amíg az ételt készítették, révületbe esett, 11 és látta, hogy az ég megnyílik, és leszáll valami nagy lepedőhöz hasonló, amely négy sarkánál fogva ereszkedett le a földre. 12 Benne volt a föld mindenféle négylábú és csúszómászó állata, és az ég mindenféle madara. 13 Ekkor hang hallatszott: Kelj fel, Péter, öld és egyél! 14 Péter azonban így szólt: Semmiképpen sem, Uram, mert soha nem ettem semmi szentségtelent vagy tisztátalant. 15 De másodszor is szólt hozzá a hang: Amit Isten megtisztított, azt te ne mondd tisztátalannak! 16 Ez pedig három ízben is így történt, és azután az egész azonnal felemelkedett az égbe. 17 Amint pedig Péter azon tűnődött magában, hogy mi lehet az a látomás, amelyet látott, íme, azok a férfiak, akiket Kornéliusz küldött, Simon háza után kérdezősködve megálltak a kapu előtt, 18 és bekiáltva megkérdezték, hogy ott van-e szálláson Simon, akit Péternek is hívnak. 19 Amíg Péter a látomásról elmélkedett, ezt mondta neki a Lélek: Íme, három férfi keres téged: 20 kelj fel hát, menj le, és eredj el velük! Semmit ne tétovázz, mert én küldtem őket! 21 Péter tehát lement a férfiakhoz, és így szólt hozzájuk: Íme, én vagyok az, akit kerestek. Milyen ügyben jártok itt? 22 Azok így feleltek: Kornéliusz százados, ez az igaz és istenfélő ember, aki mellett bizonyrágot tesz az egész zsidó nép, egy szent angyaltól azt a kijelentést kapta, hogy hívasson téged a házába, és hallgassa meg, amit te mondasz.

„Ekkor Péter behívta, és vendégül látta őket. Másnap aztán velük együtt útra kelt, és a joppéi testvérek közül is vele tartottak néhányan.”. ApCsel 10,23

Kedves Testvéreim!

Az Apostolok cselekedeteiről szóló könyv a Szentlélek munkájával ismertet meg minket, amelynek nyomán a keresztyén egyház létrejött. Folyamatosan szemlélhetjük, hogyan teljesül az ígélet, amit mennybemenetele előtt adott Jézus a tanítványainak, amikor megbízta őket az evangélium hirdetésével: *„erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt a föld végső határáig”* (ApCsel 1,8)

Az apostolok valóban az Ő erejében jártak a Szentlélek kitöltetése óta, amikor tanúi voltak Jeruzsálemben. Majd, amikor István megkövezése után üldözés indult, hangzott és életeket újított az evangélium Samáriában. Isten Szentleke ott is kiáradt. És cselekszik tovább, hogy a pogányokhoz is eljusson az üdvösség üzenete és ők is magukon viseljék a Lélek igazoló pecsétjét. Ezt a szolgálatot vezeti be Kornéliusz története. Hiszen a végén majd láthatjuk, hogy rájuk is ugyanúgy kiárad a Szentlélek, mint az apostolokra pünkösdkor. Mert Isten előtt nincs személyválogatás.

A történet **két kulcsszereplője** van ma előttünk. Két nagyon különböző ember. **Az egyik** zsidó, **a másik** római, tehát pogány. **Az egyik** halász, **a másik** katonatiszt. **Az egyik** Jézus apostola, aki mindent elhagyott Mesteréért. **A másik** nagyszerű körülmények között él, annak a népnek tagjaként, amely Jézust kivégezte a kereszten. Mennyire **különböznek** – és a valóság mégis más. Ugyanis kettőjükben van valami **közös**, ami nagyon lényeges. Isten pedig arra tekint, ami a szívben van.

Ennek a pogánymissziót elindító történetnek ma csak az elejére figyelünk. Itt pedig az első fontos észrevétel, hogy Péter és Kornéliusz is imádkozó férfi. Kiról mondhatjuk, hogy **imádkozó ember**? Akinek az életében az imádság az Istennel való kapcsolat része. Az imádkozó ember nem imádságot ismer, megtanult vagy mond el/olvas fel Istennek, hanem imádkozik. Azaz kapcsolatban, beszélő viszonyban van Vele. Őt szólítja, keresi, színe előtt olyan időt tölt, amikor nem letud, „kipipál” egy kötelességet, hanem az Úrra koncentrálna. Órá irányul a figyelme, egész lénye.

Ilyen ember Cézáréában ez a **Kornéliusz** nevű férfi, a rendet őrző úgynevezett itáliai csapat századosa. Egy istenfélő (!) katonatiszt, aki római létére úgy él a zsidók között, hogy az ő Istenüket tiszteli. Ténylegesen nyilván nem térhet át a zsidó hitre, az egyik oldalon sem tekintettek volna erre jó szívvel. De mégis nyilvánvalóan az élő Istent keresi, tiszteli, vágyakozik utána. Sőt, egész **életvitele** is bizonyítja, hogy az Ő akarata szerinti életet választotta.

Kornéliusz istenfélő magatartásának megvannak a **pozitív hatásai**. Hiszen, ne feledjük, ahogyan él az ember, az hatással van a környezetére is. Leginkább a családjára, háza népére igaz ez, de ezen túl még a hivatali beosztottjai életén is **meglátszik**, hogy milyen a főnökük. *„Egész háza népével együtt kegyes és istenfélő ember volt, aki sok alamizsnát osztogatott a népnek, és szüntelenül könyörgött Istenhez”*. Ott élve a zsidók között, ki tudja, ki vagy mi lehetett olyan nagy hatással rá, hogy vágy támadt a szívében Isten után?!

Ennek az istenfélelemnek a része az is, hogy nemcsak alamizsnát osztogat, azaz meglátja a szűkölködőt, nélkülözőt (feltehetően a zsidó népből valókról van itt szó) – és segíti, támogatja őket, azaz jót cselekszik, **irgalmas**. Hanem emberi megítélés szerint – hallottuk – **igaz** ember. De valahol ő is tudja, hogy erre **nem** építhet. Ezért *„szüntelen könyörög”* Istenhez. Hiszen nem ismeri Őt úgy, ahogyan szeretné. Viszont állandó **készenlétben** ill. Istennel kapcsolatra lépni kész állapotban van. Minket megszégyenítő Kornéliusznak ez a kegyes istenfélelme...

Ki tudja, mennyi idő telt el így, míg egyszer váratlan dolog történik: **Isten válaszol** a keresésére. Megszólítja, megbátorítja és eligazítja: *„Imádságaid és alamizsnáid feljutottak az Isten elé, és ő emlékezik azokra...”* Isten **számon tartja** az imádságainkat – akkor is, ha annak hosszú ideig is semmi jelét nem látjuk. Nem hagyja bizonytalanságban és válasz nélkül azt, aki őszinte szívvel vágyakozik utána.

Ő **imádságot meghallgató** Isten. És ismeri az Őt keresőket, utána vágyakozókat. Eljutnak Hozzá az imádságok. És **van válasz**, bár a *mikor* nem a mi hatáskörünk. Isten most hozta el az idejét, hogy az Őt kitartóan tisztelő Kornéliuszt továbbvezesse, és majd az Úr Jézus Krisztussal megismertesse. Most feladatot kap, ami egyúttal **az engedelmességét** is próbára teszi. *„Most azért küldj embereket Joppéba, és hívasd magadhoz azt a Simont, akit Péternek is hívnak. Ő egy Simon nevű tímár vendége, akinek a háza a tengerparton van.”* Van egy feladat, azonban minden további indoklás és magyarázat nélkül. Csak **egyetlen lépést** mutat meg az Úr. Elég-e ez?

Kedves Testvéreim! Sokszor **ez a próba**, hogy bízunk-e Benne. Nem látjuk a folytatást, de engedelmeskedünk-e így is? Nyilván Kornéliusz öröme sokkal nagyobb volt a kérdésnél, hogy mi lesz tovább, mert azonnal engedelmeskedik. S milyen jó, hogy vannak hozzá hasonló lelkiületű szolgálói, akiket el lehet küldeni minden késlekedés nélkül Joppéba. Nem a szomszédba, hanem kb. 50 kilométernyi távolságra, amit gyalog két napig tart bejárni.

A történet **másik imádkozó** szereplője Péter, az apostol. Látogatja a Jeruzsálemen kívül létrejött gyülekezeteket, és most éppen Joppében tartózkodik vendégként. Amíg várja, hogy elkészítik az ebédjét, felmegy a ház tetejére. A lapos háztetők alkalmasak voltak a félrevonulásra, imádkozásra, elcsendesedésre. Péter imádkozásra használja fel ezt az alkalmat. Nyilván van miért az Úr színe elé járulnia, van mit megköszönnie, van mihez erőt, útmutatást, áldást kérnie, van miért elcsendesednie. Jó ezt is példaként meglátni.

Péter imádsága **szintén találkozás** lesz Istennel, aki megszólítja őt. Nemcsak hanggal, de képpel is – különös látást ad az éhes Péternek. A zsidó törvények szerint emberi fogyasztásra tilos állatok sokaságát látja egy nagy lepedőszerűségen leereszkedni az égből. Számára tisztátalan állatok ezek, de hangzik a parancs: *„**Kelj fel, Péter, öld és egyél!**”* De a zsidó kultuszi előírások szerint ezek megfertőzik az embert! Érthető hát Péter tiltakozása, aki mindig is komolyan vette a tisztasági előírásokat. *„**Semmiképpen sem, Uram, mert soha nem ettem semmi szentségtelent vagy tisztátalant.**”*

De ekkor a hang ezt mondja: *„**Amit Isten megtisztított, azt te ne mondd tisztátalannak!**”* Mindez nem is kétszer, ami általában egy dolognak a megerősítése, hanem **háromszor történik**. Aztán a látomás eltűnik. Péter pedig **új látást**, felismerést kap. Megérti az üzenetet. Krisztusban megszűnt ez a megkülönböztetés.

Kedves Testvéreim, figyeljük meg: Isten úgy **időzítette** a két különböző helyen elindult cselekményt, hogy most találkoznak és kapnak értelmet az események, **most érnek össze a szálak**. Megérkeznek Kornéliusz követői, Péter pedig **felismeri**, hogy

ezzel a látomással kapta meg a felkészítést és **felhatalmazást** arra, hogy velük menjen. Mert az **Úr készítette el** ezt a találkozást, **Ő** vezette ide ezeket az embereket, **Ő nyitott ajtót a pogányok számára is a hitre** és távolított el az útból minden akadályt, elválasztó falat. Ők is szeretetének hatósugarába tartoznak. **Ő** határozta meg egykor, s most is **Ő** határozza meg, mi tiszta és mi nem. Amit **Ő** megtisztít, az tiszta. **Nincs már különbség** zsidó és pogány között Isten előtt. Akkoriban elképzelhetetlen volt, hogy egy zsidó ember a házába fogadjon egy pogányt, vagy, hogy ő maga belépjen egy pogány ember házába. Most azonban megtörténik az egyik Joppében, s majd utána a másik is Cézareában. Miközben a végén **kiárad ezekre a pogányokra a Szentlélek**.

Azt tanítja nekünk ezzel Isten, hogy **előítéletek nélkül** kell az Úr Jézust szolgálni és **az evangéliumot hirdetni**, mert mindenkinek szól. Ahogyan **Ő sem személyválogató** és elfogad, befogad mindenkit, aki **Őt keresi**, mert szüksége van Rá. **Ő** tudja tisztává, alkalmassá tenni azt, aki magától erre képtelen lenne. És ugyan magától ki lenne rá alkalmas? Ezért az Úr Jézus Krisztusban a korábbi különbségek jelentőségüket veszítették, megszűnt minden akadály. Sőt, Kornéliuszban sokkal hamarabb megszűntek az előítéletek, mint Péterben

Kedves Testvéreim! Félre tudjuk-e tenni a megkülönböztetéseket, amelyekkel osztályozzuk az embereket? **Tudjuk-e** Isten szeretete tárgyaként látni a másikat, a szeretet királyi törvénye nevében eljárni, befogadó szeretettel? Valóban **számolunk-e** a Szentlélek munkájával? Mindez abból derül ki, hogy tudunk-e olyan felszabadultan nyitni azok felé, akik felé az addig nem volt lehetséges, mint Péter? „*Íme, én vagyok az, akit kerestek. Milyen ügyben jártok itt?*” És amikor elmondták neki, behívta, és vendégül látta őket. Másnap aztán velük együtt útra kelt, és a joppéi testvérek közül is vele tartottak néhányan. Isten pedig már rég mindent előre elkészített, és Kornéliusz házában új fejezetet nyitott a misszió történetében. Mert **Ő gyermekei előtt jár**. Egy ember engedelmissége mekkora kapunyitás lehet! Ha tanítványok vagyunk, ebben hív minket az Úr Jézus engedelmisségre. *Ámen*